

Credința și fapta

În această săptămână, vineri împlinim trei ani de la apariția primului număr al foii noastre.

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și șasea după Rusalii

Luni:

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Vineri, hramul mic al parohiei noastre:

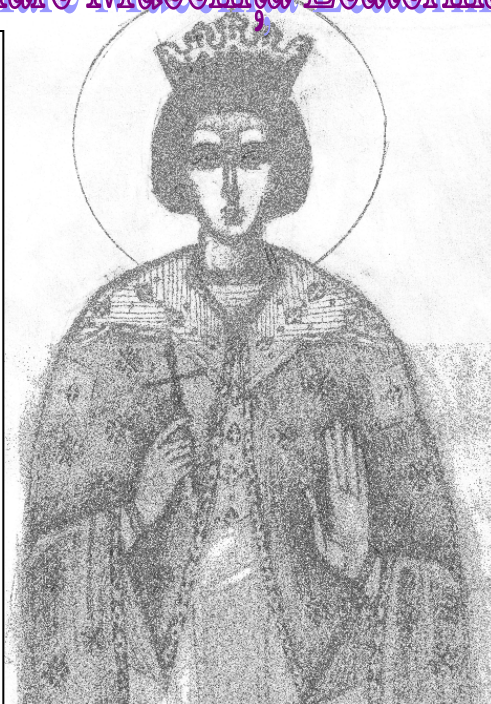
Sfânta Mare Mucenită Ecaterina

Icoană realizată de Maria Gheorghiuță

Cugetul meu cel omorât înviază-l cu lucrarea Vieții celei ce S-a arătat din tine lumii, ungându-mi rănilor și urmele păcatului, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce ești una cu totul fără de prihană.

Imn către Născătoarea aflat în canonul Sfintei Ecaterina

Icoană realizată de Elena Gheorghiuță

Evangelhia duminicii

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina (Luca XII, 16-21)

16. Și le-a spus lor această pildă, zicând: Unui bogat i-a rodit din belșug țarina.
 17. Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele ?
 18. Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica jitițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătățile mele;
 19. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te.
 20. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune ! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi ?
 21. Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu.

PROGRAMUL

SĂRBĂTORIRII SFINTEI MARI MUCENIȚE ECATERINA – OCROTITOARE A PAROHIEI NOASTRE:

- ❖ **Joi, 24.11.2005, ora 17.00 – Vecernia Hramului**
- ❖ **Vineri, 25.11.2005, ora 8.00 – Utrenia, Acatistul, Sfânta Liturghie și pomenirile pentru ctitori, precum și pentru toți cei răposați.**
- ❖ **După Vecernie și după Sfânta Liturghie, cu sprijinul enoriașilor se vor organiza agape creștine.**

Vă invităm cu drag să participați la aceste momente de rugăciune și bucurie duhovnicească !

Intrarea în Templu - început al mijlocirii cu folos

Sfânta Fecioara Maria s-a născut într-o familie de oameni credincioși: Ioachim și Ana care neîncetat slujeau lui Dumnezeu, împlinind poruncile Sale. Pentru că nu aveau copii, cei doi bătrâni erau mereu triști. Oamenii credeau că au făcut păcate mari de nu le-a dat Domnul o asemenea fericire. Chiar și darurile pe care le aduceau la Biserică nu le erau primite, ceea ce i-a determinat și mai mult la post și rugăciune, cu făgăduința că dacă Dumnezeu va împlini rugăciunea lor, copilul care se va naște va fi afierosit Domnului.

Rugăciunea lor nu a rămas fără răspuns și mare le-a fost bucuria, când Dumnezeu le-a dăruit o fetiță, căreia i-au pus numele Maria, care în vechea limbă ebraică însemna “Cea plăcută, cea iubită”.

La vârsta de 3 ani, părinții și-au împlinit promisiunea făcută, încredințând Templului pe Prunca Maria. Prin aceasta, Dreptii Părinți nu făceau doar un dar Templului ci aduceau ca jertfă înaintea Domnului ceea ce aveau mai de preț în casa lor, renunțarea de bunăvoie la bucuria de a o vedea crescând.

Conform mărturiilor istorice din acele timpuri, aducerea unei fecioare la Templu, era o ceremonie foarte frumoasă! Fata era îmbrăcată într-o cămașă albă, lungă, cu părul despletit pe spate, însoțită de un alai de fetițe de aceeași vârstă, care aduceau făclii aprinse și flori. Fecioara Maria uimea pe toți atât prin frumusețea ei deosebită, cât și prin smerenia și bunătatea ei cerească.

Sărbătorile mari erau prilej de bucurie, dar și de multă muncă și grijă din partea fecioarelor de la Templu. Ele făceau legătura dintre popor și altar, primeau darurile, găteau și aranjau animalele pentru jertfă și nu în ultimul rând, erau atente asupra femeilor ca să nu treacă prin locul pe unde nu era voie. După terminarea lucrului de la templu, Fecioara Maria se retrăgea în Sfânta Sfințelor, unde petrecea în post și rugăciune. Alături de ea, era Îngerul Gavriil care îi aducea mană din cer și o învăța să citească. Astfel, atât arhiereul, cât și poporul își dădeau seama de faptul că dintre toate fecioarele templului, Maria era deosebită și mult iubită.

Sfântul Grigore de Nisa o numește pe Maica Domnului *începătoarea vieții contemplative*, tocmai prin petrecerea ei în Sfânta Sfințelor.

Sfântul Epifanie al Cretei, ne spune că această petrecere în templu a Maicii Domnului a fost calea de început a vieții pustnicilor care se retrag în pustiuri.

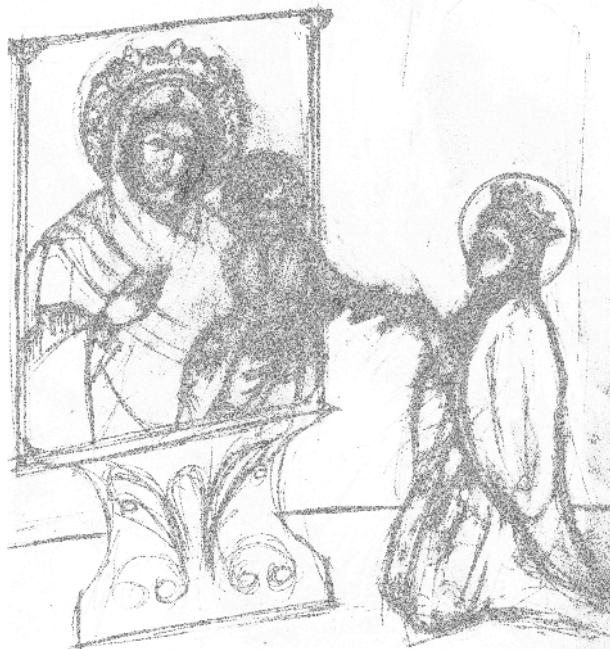
Sfinții Părinți se minunează și proslăvesc această perioadă din viața Maicii Domnului, în care Ea s-a pregătit pentru marea ei misiune de a fi Maica lui Dumnezeu și Mamă a tuturor creștinilor. Practica rugăciunii neîntrerupte din frageda-i copilărie ne este astăzi tuturor suport și speranță, căci pururea Sfânta Fecioară Maria se roagă pentru noi.

Această sărbătoare ”Intrarea Maicii Domnului în Biserică” este prăznuită de creștinii ortodocși în fiecare an pe data de 21 noiembrie.

Mihaela Georgeta Țibuleac

Sfânta Ecaterina – mărturisirea ziditoare

“Iată, astăzi te primesc pe tine mireasa Mea veșnică; deci să păzești arvuna aceasta cu dinadinsul și să nu mai primești nicidecum arvună de la alt mire pământesc”. Acesta este momentul cel mai însemnat din viața Sfintei Ecaterina: logodirea ei cu Domnul Hristos. Unindu-se cu El, și-a luat asupra ei dulcea povară a muceniciei și s-a învrednicit de a primi de la El cununa.

Scrierile spun că Sfânta Mare Muceniță Ecaterina era din înalta societate a vremurilor sale, era bogată, foarte frumoasă și foarte învățată, încât toți se mirau de înțelepciunea ei. Era înzestrată cu mari daruri, însă nu-și putea afla împlinirea în nimic din cele ce găsea împrejurul ei și de aceea s-a îndepărtat cu multă hotărâre de felul obișnuit de viață din vremea sa. În sufletul ei își aflase sălaș un mod de viață mai nobil, rezultat din dorința ei de a avea doar ce e mai bun. Logodirea cu Hristos atrage după sine hotărârea de a-I sluji numai Lui, iar aceasta se naște din convingerea că tot ce este mai bun și mai desăvârșit, tot ce și-ar dori vreodată cineva poate fi găsit numai în Hristos Mântuitorul. În El își află împlinirea cele mai înalte nevoi duhovnicești ale noastre și cel care caută va dobândi chiar și pe acelea la care nu s-a gândit vreodată.

Nemulțumirea față de desfășurarea firească a vieții, convingerea că tot ce este mai bun poate fi dobândit în Hristos, dragostea adâncă și fierbinte pentru El și râvna de a renunța la toate pentru El, pentru a-I fi bineplăcuți – toate acestea ar trebui să definească viața și duhul nostru, înviindu-l neîncetat și făcându-l să lucreze.

Trimițând Domnul un povățuitor care i l-a arătat pe El, așa cum ni-l descoperă și nouă zi de zi, Sfânta Ecaterina s-a dezbrăcat de omul cel vechi și s-a îmbrăcat în haina înnoirii Duhului. Ascultând povețele bătrânului înțelept, “s-a lepădat de grijile cele lumești”, așa cum ne îndeamnă Sfânta Scriptură, și “nu mai gândea nicidecum la lucrurile cele pământești, ci numai la preaiubitul său Mire cugeta ziua și noaptea”.

Sfinți români (19)

Tăria de care dă dovadă în apărarea numelui lui Dumnezeu apare în numeroase momente din viața Sfintei, printre care merită să amintim discuția cu împăratul păgân al acelei vremi sau cu filozofii chemați de acesta în dorința de a-i corupe credința cea curată, întâlnirea cu împărăteasa Augusta, căreia îi promite Împărăția Cerurilor pentru curăția sufletului ei, dar mai ales scenele de chinuri cumplite la care a fost supusă, crezând că astfel ar putea fi întoarsă de pe calea luminoasă a dumnezeirii. Și toată această putere a fost mărturisită ca fiind de origine divină: a venit la dânsa din cer Arhanghelul Mihail și a zis: “Nu te teme, prunca Domnului, căci Domnul Tău îți va da mai multă înțelepciune, ca să biruiești cu pricepere pe cei 50 de rituri (oratori învățați) și nu numai aceia, ci și mulți alții vor crede prin tine în Hristos și toți vor primi cununa muceniciei”. Deși era un om bine instruit, exponentă a renumitei școli alexandrine, afirma cu smerenie: “Eu nu de la zeei voștri, ci de la Unul adevăratul Dumnezeu meu, Care singur este înțelepciune și Viață, am darul înțelepciunii”. Purta în inimă cuvintele Mântuitorului “Nu te teme, iubita Mea mireasă, pentru că Eu sunt cu tine și prin răbdarea ta vei întoarce mulți către Mine și de multe cununi te vei învrednici”.

Proorocirea Arhanghelului Mihail s-a împlinit și filozofii păgâni s-au convertit la creștinism, cerând Sfintei să se roage pentru sufletele lor. Ea le-a zis: “Cu adevărat sunteți fericiți, căci lăsând întunericul, ați cunoscut lumina cea adevărată și, trecând cu vederea pe acest împărat stricăcios pe pământ, v-ați apropiat de Cel ceresc”.

Cum a reușit Sfânta Mare Muceniță Ecaterina să salveze sufletele atâtor oameni rătăciți în bezna necredinței ? Nici într-un caz promițându-le averi, un trai plin de bucurii și alte deșarte desfătări. La întrebarea “Ce dăruiește Hristos celor ce cred într-Însul?” ea a răspuns: “Nu poate limba să mărturisească bunătățile pe care le-a gătit Preabunul și Iubitorul de oameni Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El și păzesc poruncile Lui”.

“Mare este Dumnezeul creștinilor!”, a strigat poporul când s-a pogorât îngerul Domnului din cer și a dezlegat-o din legăturile pregătite de tiranul împărat să-i aducă moartea, iar când în cele din urmă i-a tăiat capul și în loc de sânge a curs din rană numai lapte și îngerii au ridicat la ceruri cinstitele sale moaște, toți au slăvit numele Domnului.

Pătrunzându-ne de pilda Sfintei Muceniță Ecaterina, putem afirma următoarele: dacă suntem cu toții însuflețiți de aceleași simțăminte ca ale sale, atunci viața noastră se aseamănă în două însemnate privințe cu cea a Sfintei: *dorința de a avea tot ceea ce este mai bun și logodirea cu Domnul*. Aceasta este cununa a toate, de care foarte puțini se învrednicesc în această viață.

Fie ca înțelepciunea, credința, statornicia și însăși viața exemplară pe care Sfânta Mare Muceniță Ecaterina le-a adus ca pe o jertfă bineprimită Domnului pe altarul creștinismului să zămislească în noi curajul mărturisirii și dorința de a trăi virtuos și demn, spre zidirea altora !

Anca Voicu

➤ În ziua de 20 noiembrie, Biserica Ortodoxă face pomenirea *Sfântului Grigorie Decapolitul*. Acesta s-a născut prin anii 780-790, în orașul Irinopolis din Decapolea Isauriei, în sud-estul Asiei Mici, care aparțineau pe atunci Imperiului Bizantin. Refugiindu-se în Munții Isauriei, a cunoscut un fost episcop din Decapole, care l-a îndemnat să intre într-o mănăstire din apropiere, pentru a se iniția în tainele vieții monahale.

Urcând mereu pe treptele vieții duhovnicești, a cerut îngăduința să se retragă într-o peșteră din Munții Isauriei, pentru a trăi singur. A viețuit aici mai mulți ani, luptând cu ispitele și cu lipsa de hrană, dar stăruind mereu în rugăciune și meditație, în legătură tainică cu Dumnezeu. Dând urmare unui îndemn venit de sus, Sfântul Grigorie se îndreaptă spre Apus, trecând prin Efes, Enos, Hrisopolis, Corint, ajungând până la Roma, unde a rămas câteva luni. Vindecarea unui demonizat l-a făcut cunoscut, dar el a plecat în ascuns la Siracusa Siciliei, unde avea să vindece și aici câțiva bolnavi prin rugăciunile sale și va îndruma spre o viață curată pe mulți dintre locuitorii acestui oraș.

Din Sicilia se reîntoarce în Grecia, la Hidros, unde era să fie ucis de adversarii icoanelor, dar este izbăvit prin voia lui Dumnezeu, după cum a scăpat și din alte încercări. Ajuns în Tesalonic s-a așezat în Mănăstirea Sfântul Mina, devenind foarte cunoscut prin darul său de a prezice viitorul, dar și prin viața sa aleasă. Ignatie Diaconul, care i-a scris viața, amintește multe din vindecările săvârșite de el prin puterea rugăciunii, ca și multe din cuvintele de muștrare pe care le rostea, atunci când era nevoie, împotriva ereticilor sau a necredincioșilor. Avea o putere deosebită asupra demonilor. Mai mulți călugări și credincioși stăpâniți de duhuri necurate au fost vindecați datorită rugăciunilor Cuviosului Grigorie. Virtuțile cu care era împodobit, ca și darul vindecărilor l-au făcut pe Grigorie vrednic să primească taina preoției. Și-a continuat viața cu aceeași râvnă spre cele sfinte, în folosul semenilor săi.

Spre sfârșitul vieții, în ciuda bolii de care suferea, Grigorie pleacă din Tesalonic la Constantinopol, pentru a-și revedea unchiul, egumenul Simeon, întemnițat pentru dârzenia cu care apăra cultul icoanelor. A trecut la cele veșnice la 20 noiembrie 842, moaștele sale rămânând mai bine de șase veacuri într-o mănăstire din Constantinopol. O tradiție spune că racla a fost dusă apoi într-o mănăstire din Serbia, spre a le feri de profanarea turcilor care cuceriseră Constantinopolul. Din acest loc le-a cumpărat, spre sfârșitul secolului al XV-lea, banul Barbu Craiovescu, care le-a adus în mănăstirea Bisrțița din Oltenia, ctitoria familiei sale. Barbu însuși s-a călugărit aici sub numele de Pahomie.

De atunci și până astăzi cinstitele sale moaște se păstrează în mănăstirea Bistrița-Vâlcea, credincioșii români – mai ales cei din Oltenia – arătând o cinste deosebită, venind să se închine și să ceară ocrotire Sfântului Grigorie Decapolitul.

➤ În aceeași zi de, 20 noiembrie, este pomenit *Sfântul Mucenic Dasie*, soldat în armata romană care a trăit în vremea persecuțiilor lui Dioclețian. În acea vreme era încetățenită sarbatoarea “Saturnaliilor”, în cinstea zeului grec Cronos, numit de romani Saturn, zeul timpului. Cu acest prilej se obișnuia să se aleagă prin tragere la sorți un soldat, ca “rege al saturnaliilor”, care era îmbrăcat “într-o haină împărătească, după asemănarea lui Cronos însuși”, având dreptul ca 30 de zile, să-și permită orice fapte “nelegiuite și rușinoase”, precum și felurite “plăceri diavolești”. După încheierea acestor zile, în ziua propriu-zisă a sărbătorii, se sfârșea însă și viața lui, căci el urma să fie adus jertfă lui Cronos și ucis cu sabiile. S-a întâmplat să fie ales, prin tragere la sorți, în vederea sărbătoririi lui Cronos, tocmai soldatul creștin Dasius.

“Aprins de râvnă sfântă”, după cum mărturisește actul său martiric, și-a dat seama că după acele zile de petreceri deșarte și trecătoare “va fi aruncat în focul cel veșnic”, încât Dasius și-a zis: “Este mai bine pentru mine să sufăr puținele chinuri și munci, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, iar după moarte să moștenesc viața cea veșnică împreună cu toți sfinții”. Drept aceea în ziua rânduită sărbătorii, Dasius le-a spus celorlalți soldați că este creștin și că preferă să fie adus el însuși ca jertfă lui Hristos. A doua zi a fost adus în fața comandantului său militar Bassus, spre a fi judecat. Neînfricatul Dasius a respins cu tărie toate încercările aceluia de a-l face să cinstească chipurile împăraților de atunci. El declara între altele: “Sunt creștin și nu slujesc împăratului pamântesc ci împăratului celui ceresc și primesc darul Lui, trăiesc din harul Lui, și mă îmbogățesc din negrăita Lui iubire de oameni” sau: “Eu mărturisesc că sunt creștin și nu mă supun nimănui altuia decât unuia, curatului și veșnicului Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, cel în trei nume și fețe, dar de o singură ființă”. Văzând că toate încercările de a-l determina să renunțe la dreapta credință au fost zadarnice, legatul Bassus l-a supus la multe chinuri și, în cele din urmă, a poruncit să i se taie capul. Trecerea lui la cele veșnice s-a petrecut în ziua de 20 noiembrie, în anul 304. Moaștele fericitului mucenic al lui Hristos au fost duse la Durostorum, iar în anul 579 la Ancona, în Italia, unde se păstrează până azi, în biserica Sfântului Cyriacus; pe sacrofagul său se poate descifra inscripția grecească: “Aici zace Sfântul Martir Dasios, adus din Dorostol” (Durostorum).

➤ În ziua de 23 noiembrie, este pomenit Prea Cuviosul Parintele nostru Antonie, care s-a nevoit în Schitul Iezeru din ținuturile Vâlci.

Acest fericit părinte Antonie era de neam român și a trăit pe vremea binecredinciosului voievod Matei Basarab și a voievodului martir Sfântul Constantin Brâncoveanu. A crescut în dreapta credință mergând de mic la Sfânta Biserică, unde își găsea desfătarea sufletească. Înaintând cu vârsta, a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu și bucuria duhovnicească a părinților săi.

Părăsind desfătările acestei lumi, a îmbrățișat viața monahicească în prea frumoasa pustie de la Schitul Iezeru, în ținutul Vâlci. Aici, Cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sârguincios la toată osteneala și asprimea vieții mănăstirești. Atât de mare era nevoița sa, încât celorlalți viețuitori din chinovie li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc.

Dorind să sporească nevoițele sale, cu blagoslovenia egumenului mănăstirii a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece în Sfântul Munte Athos. Episcopul cunoscându-l că este monah îmbunătățit și poate fi de folos multora, aici, a stăruit ca el să rămână în țară. Deci, întorcându-se Cuviosul la Schitul Iezeru și văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion și cu agoniseala lui a reînnoit sfântul lăcaș.

După multe nevoițe, Cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, fapt pentru care cu binecuvântarea egumenului său, s-a retras la câțiva kilometri de schitul Iezeru, în muntele cu același nume, unde și-a găsit adăpost într-o peșteră, pe care o va transforma într-o mică biserică.

Urâtorul de oameni, diavolul însă, i-a adus multe ispite și supărări, dar pe toate le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea și neîncetata lucrare.

Vestea despre traiul și nevoițele Cuviosului Antonie s-a răspândit curând în toate satele și târgurile Olteniei, ajungând până și dincolo de munți, în Transilvania. Călugării și credincioșii care auzeau de sfințenia vieții lui, se îndreptau spre schitul Iezeru sau spre peștera lui, pentru a-i cere cuvânt de învățătură și mângâiere. Cu harul lui Dumnezeu, Cuviosul cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul sau Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte și i-a spus în taină: “Sfârșitul mi s-a apropiat. După ieșirea sufletului, să te nevoiești să pui trupul meu în gropnița pe care eu am săpat-o aici în piatră”.

Mormântul său nu se mai cunoaște, căci o stâncă prăvălită din munte a acoperit locul în care se găsea. Totuși, amintirea lui printre localnici nu s-a stins niciodată, ci credincioșii îl cinstesc neîncetat pe acest Cuvios Sihastru Antonie, ca pe un adevărat sfânt odrăslit din neamul lor.

Au consemnat Georgiana și Roxana Aioanei

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.